

Valentí Oliveras. L'ànima de l'últim videoclub que queda a Manresa

RETRATS. Cada pel·lícula és una finestra que li mostra el món. Li agrada el cinema que el trasllada a altres indrets que presenten formes de viure i pensar diferents. Quan un film l'emociona de debò prefereix guardar l'obra en un calaix i no veure-la mai més. Vol conservar la frescor de la primera vegada que descobreix una història. Retenir-la a la memòria i veure com es transforma en un record emboirat i dolç.

Foto: Marc Prat.

«Si reproduïx una pel·lícula que em va impactar durant la joventut potser avui em decebrà perquè les meves circumstàncies vitals han canviat», explica Valentí Oliveras, mentre endreça les prestatgeries de la botiga De Cine, l'últim videoclub de Manresa. Percep com la forma de mirar les pel·lícules es transforma, però ell manté intacta la seva sensibilitat envers el cinema. És una de les persones que més ha reivindicat el setè art al seu poble, Navarres. Va ser un dels impulsors del Festival Internacional de Cinema Social de Navarres, el Clam.

S'acosta a una de les prestatgeries del videoclub on guarden els clàssics i els films d'autor. És el racó que més aprecia, tot i que reconeix que «aquest espai s'ha anat fent petit perquè la demanda decreix». Apunta que la pirateria i els avenços tecnològics han provocat la desaparició dels videoclubs a Manresa. Als anys 90, n'hi havia hagut 22. Sap que el futur del De Cine és incert, però encara creu en el sentit dels videoclubs, com un espai d'intercanvi de reflexions entorn del cinema. De seguida s'intueix que l'apassiona aprofundir sobre el missatge que transmeten les pel·lícules. N'hi ha una que va marcar la seva joventut. Es tracta del film "Que verde era mi valle", de John Ford. Una pel·lícula que reflecteix les condicions de treball a les mines en un poble de Gal·les que li va despertar la curiositat pel cinema i un esperit reivindicatiu per defensar els drets socials.

Un dels personatges de la pel·lícula, el fill petit de la família protagonista, decideix desvincular-se del treball a les mines i començar a estudiar. L'actitud d'aquest personatge el va encoratjar a desmarcar-se de l'activitat pagesa que practicava el seu pare. Ell notava que allò que el feia vibrar era l'ambient cinematogràfic que es respirava a Navarres, que comptava amb tres sales de cinema. Durant la seva joventut, va treballar com a maquinista a les sales de cinema conegudes com El Coro i Cal Met. Alhora, el film "Que verde era mi valle" també va transmetre-li uns valors socials que ha traslladat al cinema, amb la creació del Clam o del projecte Krok Arts Films, dues iniciatives que promociónen un cinema que posa el focus en la solidaritat i els drets humans.

Explica que a través del cinema ha visitat ciutats com Cannes, Los Angeles o Milà, ja que va treballar en una empresa distribuïdora de films i es desplaçava als festivals internacionals. També destaca que es va enamorar en una sala de cinema, mentre feia de maquinista i mirava una espectadora, que es va convertir en la seva dona. La seva vida transcorre al ritme d'una cinta de pel·lícula. I en l'escena present mira el seu fill, Sergi Oliveras, ara al capdavant de la botiga, i pensa en el futur. Encara no sap el final de la seva pel·lícula, però sí que té clara una cosa: «El cinema no morirà mai mentre les persones sentim la necessitat d'expressar-nos».